

ԲԱԺԱՆՈՒՄՆ ԵՐԿՐԻ

— Առէ՛ք զերկիրն, Զհում որտապ բարձուերից՝
Մարդկան, առէ՛ք ձեզ թոյ լինի վերջ սակից.
Զեզ պարզեւեմ ծառանդութիւն և աւատ,
Արդ բաժնեցէ՛ք եղբայրաբար և առատ: —

Զեւք ունեցողն՝ ուղածն առնուլ կը փութայ,
Խեղ աշխուժով կը շարժին ծերն և արզայ.
Վազէ մըշակն՝ դաշտին պրտոզոց հտեւէ,
Ազնւականն տնտառին մէջ կ'որսորդէ:

— Վայ, ամենէն ես միայնակ լըքուիմ պիտ'
Կ'ա, ամենէն հաւատարիմ քու արտիդ. —
Այսպէս ուժգին տրտման'եղ սա ողբանայն
Եւ նետուկսու տուլն զսահմն Արմազդայն:

— Ի՞նչ դուռ երկրում երազներուն ուշացար,
Ըսաւ առտուածն, վէճ գու ինձ հետ մի բանար.
Ո՛ր էրի դու՝ երբ կը բաժնէր մարդ զաշխարհ.
— « Քու քովէ էր, ըսաւ քերթողն քաղցրաբար:

Վաճառականն իւր համբարներն կը լեցնէ.
Ազնի գինին՝ արքայն իրեն ըսու կ'ընտրէ.
Ճանապարհներն և կամուրջներն կը բրտէ
Արքայն՝ և կ'սէ. Ի՛նչ տառամարզն իմա է:

Շատ ուշ, երբ էր բաժնուած ամէն ինչ արդէն՝
Լըսէ քերթողն, և կու գայ նա հետրէն.
Այլ ես, աւա՛ղ, մէջտեղ ուլինչ չէր տեսուեր,
Եւ ամէն իր՝ ունէր յատուկ իրեն տէր:

Ահա էին զէմբիդ վերայ սեւեռած,
Եւ ականջներս ի քո զաշնակ երկնային,
Ներէ՛ հոգույն, որ քու լուսով գինովցած՝
Աւա՛ղ, կորոյս անպիտութեամբ զերկրայինն: —

— Ես ի՛նչ ընեմ, ըսաւ առտուածն, զաշխարհ տուի,
Անտառ, համբայ, որս, այլ չկն իմն արգարհ.
Կ'ուզե՛ս ընակիլ ինձ հետ յիմում դու յերկնի,
Ո՛րչափ ալ զատ, պիտի բացուի քու առջև:

ՇԻՆԼԷՐ

Թրգմ. Զաքարեան